

PAPER 91
THE EVOLUTION OF PRAYER

PRAYER, as an agency of religion, evolved from previous nonreligious monologue and dialogue expressions. With the attainment of self-consciousness by primitive man there occurred the inevitable corollary of other-consciousness, the dual potential of social response and God recognition.

The earliest prayer forms were not addressed to Deity. These expressions were much like what you would say to a friend as you entered upon some important undertaking, "Wish me luck." Primitive man was enslaved to magic; luck, good and bad, entered into all the affairs of life. At first, these luck petitions were monologues--just a kind of thinking out loud by the magic server. Next, these believers in luck would enlist the support of their friends and families, and presently some form of ceremony would be performed which included the whole clan or tribe.

When the concepts of ghosts and spirits evolved, these petitions became superhuman in address, and with the consciousness of gods, such expressions attained to the levels of genuine prayer. As an illustration of this, among certain Australian tribes primitive religious prayers antedated their belief in spirits and superhuman personalities.

The Toda tribe of India now observes this practice of praying to no one in particular, just as did the early peoples before the times of religious consciousness. Only, among the Todas, this represents a regression of their degenerating religion to this primitive level. The present-day rituals of the dairymen priests of the Todas do not represent a religious ceremony since these impersonal prayers do not contribute anything to the conservation or enhancement of any social, moral, or spiritual values.

Prereligious praying was part of the mana practices of the Melanesians, the oudah beliefs of the African Pygmies, and the manitou superstitions of the North American Indians. The Baganda tribes of Africa have only recently emerged from the mana level of prayer. In this early evolutionary confusion men pray to gods--local and national--to fetishes, amulets, ghosts, rulers, and to ordinary people.

1. PRIMITIVE PRAYER

The function of early evolutionary religion is to conserve and augment the essential social, moral, and spiritual values which are slowly taking form. This mission of religion is not consciously observed by mankind, but it is chiefly effected by the function of prayer. The practice of prayer represents the unintended, but nonetheless personal and collective, effort of any group to secure (to actualize) this

POGLAVLJE 91
EVOLUCIJA MOLITVE

KAO religiozno sredstvo, molitva je evoluirala iz starijih nereligioznih monoloških i dijaloških izraza. Po postignuću samosvijesti, primitivni čovjek je neminovno postao svjestan drugih ljudi, stekavši dvojni potencijal društvene reaktivnosti i spoznaje Boga.

Najraniji oblici molitve nisu bili upućeni Božanstvu. Ovi izrazi su više nalikovali onome što suvremeni ljudi kažu prije važnih poduzeća: "Poželi mi sreću." Primitivni čovjek je bio rob magije; dobra i loša sreća je zalazila u sve domene njegovog života. Ove molbe za sreću su isprva imale oblik monologa--nisu bile ništa drugo nego vrsta glasnog razmišljanja čovjeka koji je bio poklonik magije. Ovi vjernici u sreću su nedugo zatim zadobili podršku svojih obitelji i prijatelja, čemu je s vremenom pripojen neki oblik ceremonije u kojoj je sudjelovao cijeli klan ili pleme.

Nakon evolucije ideja o duhovima i utvarama, ljudi su počeli upućivati molbe nadljudima, dok su po razvoju svijesti o bogovima takvi izrazi dostigli razine istinske molitve. Kao primjer mogu poslužiti određena australska plemena, gdje je pojava primitivnih religioznih molitvi prethodila vjerovanju u duhove i nadljudske ličnosti.

Indijsko pleme Toda ni danas ne moli nitkom određenom, upravo kao što su činili rani ljudi prije pojave religiozne svjesnosti. Jedino treba naglasiti da u slučaju Toda plemena ovo predstavlja regresiju njihove sve nazadnije religije do ove primitivne razine. Suvremeni rituali mljekara-svećenika Toda plemena ne predstavljaju religioznu ceremoniju zato što ove neosobne molitve ni na koji način ne doprinose očuvanju ili uzvišenju njihovih društvenih, moralnih ili duhovnih vrijednosti.

Predreligiozne molitve predstavljaju dio melanezijskih mana rituala, ouda vjerovanja afričkih Pigeja i manitu sujevjerja sjevernoameričkih Indijanaca. Afrička Baganda plemena su tek odnedavno prevazišla mana razinu molitve. Za ovog ranog evolucijskog meteža, ljudi mole bogovima--lokalnim i nacionalnim--kao i fetišima, amajlijama, duhovima, vladarima i običnim ljudima.

1. PRIMITIVNA MOLITVA

Uloga rane evolucijske religije počiva u očuvanju i uzvišenju bitnih društvenih, moralnih i duhovnih vrijednosti koje u ovo doba podilaze spori proces oblikovanja. Premda čovječanstvo nije u stanju svjesno primijetiti ovu misiju religije, ona najvećim dijelom ovisi o djelovanju molitve. Molitva predstavlja nenamjerno, ali svejedno osobno i kolektivno nastojanje određene grupe da osigura

conservation of higher values. But for the safeguarding of prayer, all holy days would speedily revert to the status of mere holidays.

Religion and its agencies, the chief of which is prayer, are allied only with those values which have general social recognition, group approval. Therefore, when primitive man attempted to gratify his baser emotions or to achieve unmitigated selfish ambitions, he was deprived of the consolation of religion and the assistance of prayer. If the individual sought to accomplish anything antisocial, he was obliged to seek the aid of nonreligious magic, resort to sorcerers, and thus be deprived of the assistance of prayer. Prayer, therefore, very early became a mighty promoter of social evolution, moral progress, and spiritual attainment.

But the primitive mind was neither logical nor consistent. Early men did not perceive that material things were not the province of prayer. These simple-minded souls reasoned that food, shelter, rain, game, and other material goods enhanced the social welfare, and therefore they began to pray for these physical blessings. While this constituted a perversion of prayer, it encouraged the effort to realize these material objectives by social and ethical actions. Such a prostitution of prayer, while debasing the spiritual values of a people, nevertheless directly elevated their economic, social, and ethical mores.

Prayer is only monologous in the most primitive type of mind. It early becomes a dialogue and rapidly expands to the level of group worship. Prayer signifies that the premagical incantations of primitive religion have evolved to that level where the human mind recognizes the reality of beneficent powers or beings who are able to enhance social values and to augment moral ideals, and further, that these influences are superhuman and distinct from the ego of the self-conscious human and his fellow mortals. True prayer does not, therefore, appear until the agency of religious ministry is visualized as personal.

Prayer is little associated with animism, but such beliefs may exist alongside emerging religious sentiments. Many times, religion and animism have had entirely separate origins.

With those mortals who have not been delivered from the primitive bondage of fear, there is a real danger that all prayer may lead to a morbid sense of sin, unjustified convictions of guilt, real or fancied. But in modern times it is not likely that many will spend sufficient time at prayer to lead to this harmful brooding over their unworthiness or sinfulness. The dangers attendant upon the distortion and perversion of prayer consist in ignorance, superstition, crystallization, devitalization, materialism, and fanaticism.

(ostvari) takvo očuvanje viših vrijednosti. Bez okrilja molitve, sve svetkovine bi vrlo brzo nazadovale do statusa pukih blagdana.

Religija i njezina sredstva, glavno od kojih je molitva, podržavaju jedino općepriznate vrijednosti koje uživaju odobrenje cijele zajednice. Stoga, kad je primitivni čovjek nastojao udovoljiti svojim nižim emocijama ili kad je htio ostvariti svoje sebične osobne ambicije, nije mogao tražiti utjehu religije i pomoć molitve. Ako je težio protudruštvenim ciljevima, pojedinac je morao potražiti pomoć nereligiozne magije--pribjeći vraćanju--čime je gubio službu molitve. Molitva je stoga, vrlo rano počela snažno unaprijeđivati društvenu evoluciju, moralni napredak i duhovno postignuće.

Ali primitivni um nije bio bilo logičan ili dosljedan. Rani ljudi nisu shvaćali da materijalne stvari ne pripadaju domenu molitve. Kad su ove prostoumne duše spoznale da hrana, zaklon, kiša, stoka i druga materijalna dobra uvećavaju društveno blagostanje, počele se moliti za ove fizičke blagodati. Dok je ovo predstavljao izopačenje molitve, ohrabrilu je ljude da se pri ostvarenju ovih ciljeva posluže društveno prihvatljivim i etičkim djelima. Dok je takva prostitucija religije unizila duhovne vrijednosti određenog naroda, ona je svejedno neposredno uzvisila njegovu ekonomske, društvene i etičke aktivnosti.

Molitva ima oblik monologa jedino u najprimitivnijem tipu uma. Ona rano poprima oblik dijaloga, brzo se razvijajući do razine grupnog obožavanja. Molitva svjedoči da su predmagijska vraćanja primitivne religije evoluirala do razine gdje ljudski um prepoznaje stvarnost blagotvornih snaga i bića koja su u stanju uvećati društvene vrijednosti i uzvisiti moralne ideale, te da ovi utjecaji imaju nadljudsku narav i da ne vuku porijeklo od dotičnog samosvjesnog čovjeka ili njegovih bližnjih smrtnika. Istinska molitva stoga, ne može postojati prethodno čovjekovoj spoznaji osobne naravi religiozne službe.

Molitva nije značajnije vezana uz animizam, premda takva vjerovanja mogu postojati uporedo s pojavom religioznih osjećaja. Vrlo često, religija i animizam vuku porijeklo iz potpuno različitih izvora.

U slučaju onih smrtnika koji se još nisu oslobodili primitivnih okova straha, cijeli molitveni proces može stvoriti morbidni osjećaj grijeha, neopravdano uvjerenje u vlastitu krivicu, stvarnu ili uobraženu. Ali u suvremeno doba, malo je vjerojatno da će veći broj ljudi provesti dovoljno vremena moleći da bi podlijegao štetnom predavanju mračnih misli o vlastitoj bezvrijednosti ili grešnosti. Opasnosti koje prijete od iskrivljenja i izopačenja molitve počivaju u neukosti, sujevjerju, kristalizaciji, umrtvljenju, materijalizmu i fanatizmu.

2. EVOLVING PRAYER

The first prayers were merely verbalized wishes, the expression of sincere desires. Prayer next became a technique of achieving spirit co-operation. And then it attained to the higher function of assisting religion in the conservation of all worth-while values.

Both prayer and magic arose as a result of man's adjustive reactions to Urantian environment. But aside from this generalized relationship, they have little in common. Prayer has always indicated positive action by the praying ego; it has been always psychic and sometimes spiritual. Magic has usually signified an attempt to manipulate reality without affecting the ego of the manipulator, the practitioner of magic. Despite their independent origins, magic and prayer often have been interrelated in their later stages of development. Magic has sometimes ascended by goal elevation from formulas through rituals and incantations to the threshold of true prayer. Prayer has sometimes become so materialistic that it has degenerated into a pseudomagical technique of avoiding the expenditure of that effort which is requisite for the solution of Urantian problems.

When man learned that prayer could not coerce the gods, then it became more of a petition, favor seeking. But the truest prayer is in reality a communion between man and his Maker.

The appearance of the sacrifice idea in any religion unfailingly detracts from the higher efficacy of true prayer in that men seek to substitute the offerings of material possessions for the offering of their own consecrated wills to the doing of the will of God.

When religion is divested of a personal God, its prayers translate to the levels of theology and philosophy. When the highest God concept of a religion is that of an impersonal Deity, such as in pantheistic idealism, although affording the basis for certain forms of mystic communion, it proves fatal to the potency of true prayer, which always stands for man's communion with a personal and superior being.

During the earlier times of racial evolution and even at the present time, in the day-by-day experience of the average mortal, prayer is very much a phenomenon of man's intercourse with his own subconscious. But there is also a domain of prayer wherein the intellectually alert and spiritually progressing individual attains more or less contact with the superconscious levels of the human mind, the domain of the indwelling Thought Adjuster. In addition, there is a definite spiritual phase of true prayer which concerns its reception and recognition by the spiritual forces of the universe, and which is entirely distinct from all human and intellectual association.

2. EVOLUCIJA MOLITVE

Prve molitve nisu bile ništa drugo nego usmene želje, izrazi iskrenog priželjkivanja. Molitva je zatim postala način ostvarenja suradnje s duhovima. I nakon što je počela pomagati religiji pri očuvanju svih bitnih vrijednosti, ostvarila je svoju višu ulogu.

I moliva i magija su se javile kao rezultat čovjekovih adaptivnih reakcija na okruženje Urantije. Ali neovisno od ovog uopćenog odnosa, one imaju vrlo malo zajedničkog. Molitva je uvijek obilježavala čovjekovo pozitivno djelovanje; uvijek je imala psihičku, ako ne i duhovnu ulogu. Magija je obično označavala pokušaj manipuliranja stvarnosti koji nije utjecao na samog manipulatora-magičara. Unatoč različitom porijeklu, magija i molitva su u svojim kasnijim razvojnim stadijima često dolazile u usku vezu. Magija bi se ponekad uzdigla ako bi ljudi uzvisili svoje ciljeve od vračarskih formula do rituala i čarolija, a zatim i do praga istinske molitve. Molitva je ponekad bila tako materijalistična da bi nazadovala do pseudomagijske vještine kojom je čovjek nastojao izbjeći potrebu za ulaganjem vlastitih napora pri rješenju životnih problema na Urantiji.

Nakon što je čovjek naučio da molitva ne može primorati bogove, više je poprimila oblik molbe - traženja naklonosti. Ali u stvarnosti, najistinitija molitva je duhovno zajedništvo između čovjeka i njegovog Stvoritelja.

U svakoj religiji, viša djelotvornosti istinske molitve uvijek opada s pojavom ideje žrtvovanja zbog toga što pri žrtvovanju čovjek nastoji ponuditi materijalne stvari umjesto što će posvetiti volju izvršenju Božje volje.

Kad religija izgubi osobnog Boga, molitva poprima razinu teologije i filozofije. Kad u određenoj religiji najviša predodžba Boga poprimi oblik neosobnog Božanstva kakvo postoji u panteističkom idealizmu, premda pruža osnovu određenim oblicima mističkog duhovnog zajedništva, ona uništava snagu istinske molitve koja uvijek mora biti stvar čovjekovog duhovnog zajedništva s osobnim i nadmoćnim bićem.

Za ranijih vremena rasne evolucije, pa i u svakodnevnom iskustvu prosječnog suvremenog smrtnika, molitva uveliko predstavlja stvar čovjekovog saobraćanja s vlastitom podsviješću. Ali unatoč tome postoji molitvena domena u okviru koje intelektualno budne i duhovno progresivne individue mogu postići manji ili veći kontakt s nadsvjesnim razinama ljudskog uma--domenom unutarnjeg Misaonog Ispravljača. Pored toga, istinska molitva posjeduje jasno uočljivu duhovnu fazu koja ne ovisi o bilo kakvoj ljudskoj ili intelektualnoj vezi i upravo zahvaljujući ovoj duhovnoj fazi molitve, duhovne snage svemira mogu primiti i prepoznati njezinu poruku.

Prayer contributes greatly to the development of the religious sentiment of an evolving human mind. It is a mighty influence working to prevent isolation of personality.

Prayer represents one technique associated with the natural religions of racial evolution which also forms a part of the experiential values of the higher religions of ethical excellence, the religions of revelation.

3. PRAYER AND THE ALTER EGO

Children, when first learning to make use of language, are prone to think out loud, to express their thoughts in words, even if no one is present to hear them. With the dawn of creative imagination they evince a tendency to converse with imaginary companions. In this way a budding ego seeks to hold communion with a fictitious alter ego. By this technique the child early learns to convert his monologue conversations into pseudo dialogues in which this alter ego makes replies to his verbal thinking and wish expression. Very much of an adult's thinking is mentally carried on in conversational form.

The early and primitive form of prayer was much like the semimagical recitations of the present-day Toda tribe, prayers that were not addressed to anyone in particular. But such techniques of praying tend to evolve into the dialogue type of communication by the emergence of the idea of an alter ego. In time the alter-ego concept is exalted to a superior status of divine dignity, and prayer as an agency of religion has appeared. Through many phases and during long ages this primitive type of praying is destined to evolve before attaining the level of intelligent and truly ethical prayer.

As it is conceived by successive generations of praying mortals, the alter ego evolves up through ghosts, fetishes, and spirits to polytheistic gods, and eventually to the One God, a divine being embodying the highest ideals and the loftiest aspirations of the praying ego. And thus does prayer function as the most potent agency of religion in the conservation of the highest values and ideals of those who pray. From the moment of the conceiving of an alter ego to the appearance of the concept of a divine and heavenly Father, prayer is always a socializing, moralizing, and spiritualizing practice.

The simple prayer of faith evidences a mighty evolution in human experience whereby the ancient conversations with the fictitious symbol of the alter ego of primitive religion have become exalted to the level of communion with the spirit of the Infinite and to that of a bona fide consciousness of the reality of the eternal God and Paradise Father of all intelligent creation.

Molitva značajno doprinosi razvoju religioznog osjećaja evoluirajućeg ljudskog uma. Ona je moćan utjecaj koji sprječava izolaciju ličnosti.

Molitva predstavlja vještinu vezanu uz prirodne religije rasne evolucije koja ulazi u sastav iskustvenih vrijednosti viših religija najviše etičnosti--religija otkrivenja.

3. RELIGIJA I ČOVJEKOVO "DRUGO JA"

Dok se tek uče koristiti jezikom, djeca često koriste glasno razmišljanje, usmeni izražaj misli, i kad ih nitko ne može čuti. S pojavom stvaralačke mašte djeca često počinju voditi razgovore s izmišljenim prijateljima. Na taj način, čovjekovo novostvoreno "ja" teži duhovnom zajedništvu s izmišljenim "drugim ja." Ovom vještinom djete rano uči pretvoriti svoje monologe u pseudodijaloge u kojima "drugo ja" odgovara na njegove misli i želje. Velik dio razmišljanja odraslih osoba mentalno teče u konverzijskom obliku.

Rani i primitivni oblik molitve uveliko naliči polumagičnim recitacijama suvremenog Toda plemena koje nisu upućuje nikom određenom. No s pojavom ideje "drugog ja," takve molitve često poprimaju oblik dijaloga. S vremenom, predodžba "drugog ja" izrasta do naprednije razine božanskog dostojanstva, što svjedoči o pojavi molitve kao religiozne djelatnosti. Kroz mnoge faze i kroz duga stoljeća, ovaj primitivni oblik molitve nastavlja evoluirati prije nego što će dostići razinu inteligentne i istinski etičke molitve.

Kako su brojne generacije aktivnih molitelja ispravno shvatile, "drugo ja" evoluirala kroz duhove, fetiše i utvare do politeističkih bogova, konačno dostižući ideju Jednog Boga, božanskog bića koje utjelovljuje najviše ideale i najplemenitije težnje čovjeka koji moli. Molitva tako djeluje kao najmoćnije religiozno sredstvo u pogledu očuvanja najviših vrijednosti i ideala ljudi koji mole. Od začeca "drugog ja" pa sve do pojave predodžbe božanskog i nebeskog Oca, molitva ima podruštljujuću, pokretačku i produhovljujuću ulogu.

Jednostavna molitva vjere svjedoči o moćnoj evoluciji koja se odigrala u ljudskom iskustvu, kojom su prastari razgovori s izmišljenim simbolom primitivne religije, "drugim ja," postali uzdignuti do razine duhovnog zajedništva s duhom Beskonačnog i kojom je čovjek postigao iskrenu svjesnost stvarnosti vječnog Boga i Rajskog Oca svih inteligentnih bića.

Aside from all that is superself in the experience of praying, it should be remembered that ethical prayer is a splendid way to elevate one's ego and reinforce the self for better living and higher attainment. Prayer induces the human ego to look both ways for help: for material aid to the subconscious reservoir of mortal experience, for inspiration and guidance to the superconscious borders of the contact of the material with the spiritual, with the Mystery Monitor.

Prayer ever has been and ever will be a twofold human experience: a psychologic procedure interassociated with a spiritual technique. And these two functions of prayer can never be fully separated.

Enlightened prayer must recognize not only an external and personal God but also an internal and impersonal Divinity, the indwelling Adjuster. It is altogether fitting that man, when he prays, should strive to grasp the concept of the Universal Father on Paradise; but the more effective technique for most practical purposes will be to revert to the concept of a near-by alter ego, just as the primitive mind was wont to do, and then to recognize that the idea of this alter ego has evolved from a mere fiction to the truth of God's indwelling mortal man in the factual presence of the Adjuster so that man can talk face to face, as it were, with a real and genuine and divine alter ego that indwells him and is the very presence and essence of the living God, the Universal Father.

4. ETHICAL PRAYING

No prayer can be ethical when the petitioner seeks for selfish advantage over his fellows. Selfish and materialistic praying is incompatible with the ethical religions which are predicated on unselfish and divine love. All such unethical praying reverts to the primitive levels of pseudo magic and is unworthy of advancing civilizations and enlightened religions. Selfish praying transgresses the spirit of all ethics founded on loving justice.

Prayer must never be so prostituted as to become a substitute for action. All ethical prayer is a stimulus to action and a guide to the progressive striving for idealistic goals of superself-attainment.

In all your praying be fair; do not expect God to show partiality, to love you more than his other children, your friends, neighbors, even enemies. But the prayer of the natural or evolved religions is not at first ethical, as it is in the later revealed religions. All praying, whether individual or communal, may be either egoistic or altruistic. That is, the prayer may be centered upon the self or upon others. When the prayer seeks nothing for the one who prays nor anything for his fellows, then such attitudes of the soul tend to the levels of true worship. Egoistic prayers involve

Na stranu od svakog aspekta molitve koji nadilazi samog čovjeka, ne smijete zaboraviti da etička molitva predstavlja odličan način da se uzvisi čovjekovo "ja" i da se osnaži ljudska narav za bolje življenje i više postignuće. Moliva navodi čovjekovo "ja" da potraži pomoć od obje strane--materijalnu pomoć od podsvjesnih zaliha smrtničkog iskustva, a nadahnuće i vodstvo od nadsvjesnih granica kontakta materijalnog s duhovnim, s Tajnovitim Osmatračem.

Molitva je uvijek bila i uvijek će biti dvostruko ljudsko iskustvo: psihološki postupak povezan s duhovnom vještinom. I ove dvije uloge molitve nikad ne mogu biti posve razdvojene.

Prosvjetljena molitva mora prepoznati ne samo vanjskog i osobnog Boga već i unutarnje i neosobno Božanstvo--unutarnjeg Ispravljača. Sasvim je prikladno da čovjek pri molitvi nastoji pojmiti predodžbu Oca Svih koji se nalazi na Raju; ali s praktičnog stanovišta, bilo bi se djelotvornije vratiti predodžbi obližnjeg "drugog ja," upravo kako je to činio primitivni um, te zatim prepoznati da se ideja ovog "drugog ja" evolucijski razvila od puke izmišljotine do istine da Bog živi unutar čovjeka u vidu istinske prisutnosti Ispravljača tako da čovjek može, tako reći, govoriti licem u lice sa stvarnim, istinskim i božanskim "drugim ja" koje u njemu živi i koje predstavlja samu bit i prisutnost živućeg Boga, Oca Svih.

4. ETIČKA MOLITVA

Ni jedna molitva ne može biti etička kad molitelj teži sebičnoj prednosti nad svojim bližnjima. Sebična i materijalistička molitva je nespojiva s etičkim religijama utemeljenim na nesebičnoj i božanskoj ljubavi. Svaka takva neetička molitva predstavlja povratak primitivnim razinama pseudomagije i nije vrijedna napredujućih civilizacija i prosvjetljenih religija. Sebične molitve krše duh etičnosti koji je utemeljen na ljubavi i pravdi.

Molitva se nikad ne smije tako uniziti da postane zamjena za djelovanje. Svaka etička molitva daje podražaj djelovanju i vodi k naprednoj težnji idealističkim ciljevima postignuća koji nadilaze samog čovjeka.

Kad moliš budi pošten; ne očekuj da Bog pokaže pristrasnost, da te voli više nego svoju ostalu djecu--tvoje prijatelje, susjede, pa i neprijatelje. Ali isprva, molitva prirodnih ili evolucijskih religija nije etička; etičnost se javlja jedino u kasnijim religijama otkrivenja. Svaka molitva, bilo pojedinačna ili grupna, može biti obilježena bilo egoizmom ili altruizmom. To jest, molitva može biti usmjerena bilo na samog molitelja ili na druge ljude. Ako molitelj ne traži ništa bilo za sebe ili za svoje bližnje, takav duševni stav naginje razinama istinskog obožavanja. Egoistične

confessions and petitions and often consist in requests for material favors. Prayer is somewhat more ethical when it deals with forgiveness and seeks wisdom for enhanced self-control.

While the nonselfish type of prayer is strengthening and comforting, materialistic praying is destined to bring disappointment and disillusionment as advancing scientific discoveries demonstrate that man lives in a physical universe of law and order. The childhood of an individual or a race is characterized by primitive, selfish, and materialistic praying. And, to a certain extent, all such petitions are efficacious in that they unvaryingly lead to those efforts and exertions which are contributory to achieving the answers to such prayers. The real prayer of faith always contributes to the augmentation of the technique of living, even if such petitions are not worthy of spiritual recognition. But the spiritually advanced person should exercise great caution in attempting to discourage the primitive or immature mind regarding such prayers.

Remember, even if prayer does not change God, it very often effects great and lasting changes in the one who prays in faith and confident expectation. Prayer has been the ancestor of much peace of mind, cheerfulness, calmness, courage, self-mastery, and fair-mindedness in the men and women of the evolving races.

5. SOCIAL REPERCUSSIONS OF PRAYER

In ancestor worship, prayer leads to the cultivation of ancestral ideals. But prayer, as a feature of Deity worship, transcends all other such practices since it leads to the cultivation of divine ideals. As the concept of the alter ego of prayer becomes supreme and divine, so are man's ideals accordingly elevated from mere human toward supernal and divine levels, and the result of all such praying is the enhancement of human character and the profound unification of human personality.

But prayer need not always be individual. Group or congregational praying is very effective in that it is highly socializing in its repercussions. When a group engages in community prayer for moral enhancement and spiritual uplift, such devotions are reactive upon the individuals composing the group; they are all made better because of participation. Even a whole city or an entire nation can be helped by such prayer devotions. Confession, repentance, and prayer have led individuals, cities, nations, and whole races to mighty efforts of reform and courageous deeds of valorous achievement.

If you truly desire to overcome the habit of criticizing some friend, the quickest and surest way of achieving such a change of attitude is to establish the

molitve podrazumijevaju ispovjedi i molbe i često obiluju zahtjevima za materijalne usluge. Molitva je etičnija ako traži oprostjenje i mudrost u cilju postignuća veće samokontrole.

Dok nesebični oblik molitve pruža snagu i utjehu, pri materijalističnoj molitvi čovjek je osuđen na razočaranje i konačno otriježnjenje, kako napredujuća znanstvena otkrića pokazuju da čovjek živi u fizičkom svemiru reda i zakona. Jedino je rano doba nezrelosti određenog čovjeka ili rase obilježeno primitivnim, sebičnim i materijalističnim molitvama. I do određenog stupnja, sve su takve molbe djelotvorne po tome što čovjeka neminovno navode da uloži napor i poduzme nastojanja kojima će sam postići odgovor na takve molitve. Stvarna molitva vjere uvijek doprinosi poboljšanju vještine življenja, čak i ako takve molbe ne zaslužuju duhovno priznanje. Ali duhovno naprednija osoba treba biti jako oprezna ako namjerava odvratiti primitivan i nezreo um od takvih molitvi.

Ne zaboravite da, unatoč tome što ne može promijeniti Boga, molitva vrlo često izaziva velike i trajne promjene u osobi koja moli s vjerom i nadom u uslišenje. Mnogim muškarcima i ženama evulucijskih rasa, molitva je pružila značajan duševni mir, vedrinu, spokoj, hrabrost, samokontrolu i poštenje.

5. DRUŠTVENE POSLJEDICE MOLITVE

Pri obožavanju predaka, molitva vodi njegovanju predačkih ideala. Ali kao čin obožavanja Božanstva, molitva prevazilazi sve druge radnje zahvaljujući tome što vodi njegovanju božanskih ideala. Kako ideja "drugog ja" postaje sve viša i sve izrazitije božanska, čovjekovi ideali napreduju od posve ljudskih prema nadzemaljskim i božanskim razinama, dok svaka takva molitva vodi uzvišenju ljudskog karaktera i čvrstom ujedinjenju ljudske ličnosti.

Ali molitva ne mora uvijek biti pojedinačna. Grupna ili zajednička molitva je jako djelotvorna zahvaljujući svojim izrazito podružljivim posljedicama. Kad se određena grupa posveti grupnoj molitvi koja teži k moralnom uzvišenju i duhovnom unaprijeđenju, takve se odanosti odražavaju na njezinim pojedinačnim članovima; sudjelovanje ih sviju čini boljima. Čak se i cijelom gradu ili naciji može pomoći takvim odanim molitvama. Ispovjedi, pokajanja i molitve su navele pojedince, gradove, nacije i cijele rase da se posvete snažnim reformnim nastojanjima i hrabrim djelima odvažnih postignuća.

Ako iskreno želite prevazići običaj kritiziranja nekog prijatelja, najbrži i najsigurniji način da postignete takvu promjenu stava počiva u tome što

habit of praying for that person every day of your life. But the social repercussions of such prayers are dependent largely on two conditions:

1. The person who is prayed for should know that he is being prayed for.
2. The person who prays should come into intimate social contact with the person for whom he is praying.

Prayer is the technique whereby, sooner or later, every religion becomes institutionalized. And in time prayer becomes associated with numerous secondary agencies, some helpful, others decidedly deleterious, such as priests, holy books, worship rituals, and ceremonials.

But the minds of greater spiritual illumination should be patient with, and tolerant of, those less endowed intellects that crave symbolism for the mobilization of their feeble spiritual insight. The strong must not look with disdain upon the weak. Those who are God-conscious without symbolism must not deny the grace-ministry of the symbol to those who find it difficult to worship Deity and to revere truth, beauty, and goodness without form and ritual. In prayerful worship, most mortals envision some symbol of the object-goal of their devotions.

6. THE PROVINCE OF PRAYER

Prayer, unless in liaison with the will and actions of the personal spiritual forces and material supervisors of a realm, can have no direct effect upon one's physical environment. While there is a very definite limit to the province of the petitions of prayer, such limits do not equally apply to the faith of those who pray.

Prayer is not a technique for curing real and organic diseases, but it has contributed enormously to the enjoyment of abundant health and to the cure of numerous mental, emotional, and nervous ailments. And even in actual bacterial disease, prayer has many times added to the efficacy of other remedial procedures. Prayer has turned many an irritable and complaining invalid into a paragon of patience and made him an inspiration to all other human sufferers.

No matter how difficult it may be to reconcile the scientific doubtings regarding the efficacy of prayer with the ever-present urge to seek help and guidance from divine sources, never forget that the sincere prayer of faith is a mighty force for the promotion of personal happiness, individual self-control, social harmony, moral progress, and spiritual attainment.

Prayer, even as a purely human practice, a dialogue with one's alter ego, constitutes a technique of

ćete formirati naviku da svakodnevno molite za tu osobu. Ali društvena djelotvornost takvih molitvi uveliko ovisi o dva uvjeta:

1. Osoba za koju molite treba za to znati.
2. Molitelj treba biti u bliskom društvenom kontaktu s osobom za koju moli.

Molitva je vještina kojom, prije ili kasnije, svaka religija postaje institucionalizirana. I religija s vremenom postaje povezana s mnogim drugorazrednim aktivnostima, od kojih su neke jako korisne dok su druge vrlo štetne, kao na primjer: svećenstvo, svete knjige, ceremonije i rituali obožavanja.

Ali duhovno prosvjetljeniji umovi trebaju biti strpljivi i trpeljivi naspram svakog slabije obdarenog intelekta čiji manji duhovni uvid reagira jedino na pokretačku snagu simbolizma. Jaki ne smije prezirati slaboga. Oni koji su svjesni Boga bez simbolizma ne smiju uskratiti milostivu pomoć simboličnosti onima koji nisu u stanju obožavati Božanstvo i poštovati istinu, ljepotu i dobrotu bez formalnosti i rituala. Pri molitvenom obožavanju, većina smrtnika si predoči neki simbol cilja ili svrhe svoje odanosti.

6. DOMENA MOLITVE

Ako nije vezana uz volju i djela osobnih duhovnih sila i materijalnih nadglednika određenog svijeta, molitva ne može neposredno utjecati na čovjekovo fizičko okruženje. Premda molitvena domena ima uske i jasne granice, takva se ograničenja ne odnose na vjeru onih koji mole.

Premda ne predstavlja vještinu za liječenje stvarnih i organskih oboljenja, molitva značajno doprinosi čovjekovom zdravlju i iscjeljenju mnogih mentalnih, emocionalnih i nervnih oboljenja. I čak i u slučaju stvarnih bakterijskih oboljenja, molitva je mnogo puta doprinijela djelotvornosti drugih ljekovitih postupaka. Molitva često pretvara razdražljivog i osornog invalida u uzor strpljenja i nadahnuće svim drugim napaćenim ljudima.

Premda je teško pomiriti sumnjičavost s kojom znanost promatra pitanje molitvene djelotvornosti s čovjekovim neumoljivim porivom da potraži pomoć i vodstvo od božanskih izvora, nikad ne zaboravite da iskrena molitva vjere predstavlja snažnu silu koja unaprijeđuje osobnu sreću, samokontrolu, društveni sklad, moralni napredak i duhovno postignuće.

I kao posve ljudska radnja--dijalog s vlastitim "drugim ja"-- molitva predstavlja vještinu

the most efficient approach to the realization of those reserve powers of human nature which are stored and conserved in the unconscious realms of the human mind. Prayer is a sound psychological practice, aside from its religious implications and its spiritual significance. It is a fact of human experience that most persons, if sufficiently hard pressed, will pray in some way to some source of help.

Do not be so slothful as to ask God to solve your difficulties, but never hesitate to ask him for wisdom and spiritual strength to guide and sustain you while you yourself resolutely and courageously attack the problems at hand.

Prayer has been an indispensable factor in the progress and preservation of religious civilization, and it still has mighty contributions to make to the further enhancement and spiritualization of society if those who pray will only do so in the light of scientific facts, philosophic wisdom, intellectual sincerity, and spiritual faith. Pray as Jesus taught his disciples--honestly, unselfishly, with fairness, and without doubting.

But the efficacy of prayer in the personal spiritual experience of the one who prays is in no way dependent on such a worshiper's intellectual understanding, philosophic acumen, social level, cultural status, or other mortal acquirements. The psychic and spiritual concomitants of the prayer of faith are immediate, personal, and experiential. There is no other technique whereby every man, regardless of all other mortal accomplishments, can so effectively and immediately approach the threshold of that realm wherein he can communicate with his Maker, where the creature contacts with the reality of the Creator, with the indwelling Thought Adjuster.

7. MYSTICISM, ECSTASY, AND INSPIRATION

Mysticism, as the technique of the cultivation of the consciousness of the presence of God, is altogether praiseworthy, but when such practices lead to social isolation and culminate in religious fanaticism, they are all but reprehensible. Altogether too frequently that which the overwrought mystic evaluates as divine inspiration is the uprisings of his own deep mind. The contact of the mortal mind with its indwelling Adjuster, while often favored by devoted meditation, is more frequently facilitated by wholehearted and loving service in unselfish ministry to one's fellow creatures.

The great religious teachers and the prophets of past ages were not extreme mystics. They were God-knowing men and women who best served their God by unselfish ministry to their fellow mortals. Jesus often took his apostles away by themselves for short periods to engage in meditation and prayer, but for the most part he kept them in service-contact with the

najdjelotvornijeg pristupa spoznaji onih rezervnih snaga ljudske naravi koje postoje i počivaju u nesvjesnim domenama ljudskog uma. I neovisno o svakoj vezi s religijom i zasebno od svakog duhovnog značaja, molitva predstavlja zdravu psihološku vještinu. Kao što se može vidjeti u primjeru ljudskog iskustva, većina ljudi počinje moliti nekom izvoru pomoći kad se nađe pod dovoljno snažnim pritiskom.

Ne budite lijeni tražiti od Boga da riješi vaše probleme, ali ga nikad ne oklijevajte zamoliti za mudrost i duhovnu snagu koji će vas voditi i snažiti dok se sami hrabro i odlučno budete hvatali u koštac sa svojim problemima.

Molitva je bila neodvojiv činitelj pri napretku i očuvanju religiozne civilizacije i još uvijek može značajno doprinijeti daljem društvenom uzvišenju i produhovljenju, i to jedino ako ljudi budu molili u svijetlu znanstvenih činjenica, filozofske mudrosti, intelektualne iskrenosti i duhovne vjere. Molite onako kako je Isus učio svoje apostole da mole--časno, nesebično, pošteno i bez sumnji.

Ali djelotvornost molitve u osobnom duhovnom iskustvu molitelja nikako ne ovisi o intelektualnom shvaćanju, filozofskoj dubini, društvenoj razini, kulturnom statusu ili drugim smrtničkim postignućima obožavatelja. Fizičke i duhovne pojave koje prate molitvu vjere imaju neposrednu, osobnu i iskustvenu narav. Bez obzira na sva druga smrtnička postignuća, ne postoji ni jedna druga vještina kojom se svaki čovjek može tako djelotvorno i neposredno približiti pragu tog stadija koji omogućuje komunikaciju sa Stvoriteljem, stadija gdje stvoreno biće postiže kontakt sa stvarnošću Stvoritelja, unutarnjeg Misaonog Ispravljača.

7. MISTICIZAM, EKSTAZA I NADAHNUĆE

Misticizam je vrijedan svake hvale kad se promatra kao vještina koja njeguje čovjekovu svjesnost Bože prisutnosti, ali takve radnje zaslužuju svaku osudu u slučaju društvene izolacije i religioznog fanatizma. Vrlo često, to što premoreni mistik smatra božanskim nadahnućem ustvari predstavlja površinski proizvod njegovog dubokog uma. Premda odana meditacija pogoduje uspostavi kontakta između smrtnikovog uma i unutarnjeg Ispravljača, ovom dodiru mnogo češće pogoduju svesrdna i brižna djela nesebične službe čovjekovim bližnjima.

Veliki religiozni učitelji i proroci prošlih stoljeća nisu bili ekstremni mistici. Bili su to muškarci i žene koji su poznavali Boga i koji su dobro služili svome Bogu tako što su nesebično služili bližnjim smrtnicima. Dok je Isus često vodio svoje apostole na osamu kako bi molili i meditirali, on ih je najvećim dijelom držao u služiteljskom dodiru s

multitudes. The soul of man requires spiritual exercise as well as spiritual nourishment.

Religious ecstasy is permissible when resulting from sane antecedents, but such experiences are more often the outgrowth of purely emotional influences than a manifestation of deep spiritual character. Religious persons must not regard every vivid psychologic presentiment and every intense emotional experience as a divine revelation or a spiritual communication. Genuine spiritual ecstasy is usually associated with great outward calmness and almost perfect emotional control. But true prophetic vision is a superpsychologic presentiment. Such visitations are not pseudo hallucinations, neither are they trancelike ecstasies.

The human mind may perform in response to so-called inspiration when it is sensitive either to the uprisings of the subconscious or to the stimulus of the superconscious. In either case it appears to the individual that such augmentations of the content of consciousness are more or less foreign. Unrestrained mystical enthusiasm and rampant religious ecstasy are not the credentials of inspiration, supposedly divine credentials.

The practical test of all these strange religious experiences of mysticism, ecstasy, and inspiration is to observe whether these phenomena cause an individual:

1. To enjoy better and more complete physical health.
2. To function more efficiently and practically in his mental life.
3. More fully and joyfully to socialize his religious experience.
4. More completely to spiritualize his day-by-day living while faithfully discharging the commonplace duties of routine mortal existence.
5. To enhance his love for, and appreciation of, truth, beauty, and goodness.
6. To conserve currently recognized social, moral, ethical, and spiritual values.
7. To increase his spiritual insight--God-consciousness.

But prayer has no real association with these exceptional religious experiences. When prayer becomes overmuch aesthetic, when it consists almost exclusively in beautiful and blissful contemplation of paradisiacal divinity, it loses much of its socializing influence and tends toward mysticism and the isolation of its devotees. There is a certain danger associated with overmuch private praying which is corrected and prevented by group praying, community devotions.

masama. Čovjekovoj duši treba duhovna praksa kao i duhovna hrana.

Religiozna ekstaza je prihvatljiva jedino ako izrasta iz zdravih okolnosti, premda takva iskustva mnogo češće predstavljaju proizvod čisto emocionalnih utjecaja, a ne ispoljenje dubokog duhovnog karaktera. Religiozne osobe ne smiju smatrati svaku živu psihološku slutnju i svako snažno emocionalno iskustvo božanskim otkrivenjem ili duhovnom komunikacijom. Istinska duhovna ekstaza je obično neodjiva od dubokog spoljašnjeg spokoja i gotovo savršene emocionalne kontrole. Ali istinska proročka vizija predstavlja nadpsihičku slutnju. Takva ukazanja nisu pseudohalucinacije ili ekstaze koje nalikuju transu.

Djelovanje ljudskog uma može biti rezultat takozvanog nadahnuća ako je um osjetljiv bilo na površinske proizvode podsvijesti ili na podražaj nadsvijesti. U obadva slučaja, individua ima dojam da svako takvo uvećanje sadržaja svijesti više-manje dolazi izvana. Neobuzdano mističko oduševljenje i snažna religiozna ekstaza nisu dokaz nadahnuća, tobožnje svjedočanstvo božanskog djelovanja.

Praktičan test kojim se mogu ispitati sva ova nesvakidašnja mistička religiozna iskustva, ekstaze i nadahnuća počiva u analizi posljedica koje ovi događaji ispoljavaju na čovjeka, u tome da li čovjek:

1. Uživa bolje i cjelovitije fizičko zdravlje.
2. Djeluje efektivnije i praktičnije u svom mentalnom životu.
3. Cjelovitije i radosnije podružuje svoje religiozno iskustvo.
4. Potpunije produhovljuje svoj svakodnevni život dok vjernije podmiruje svakodnevne dužnosti rutinske smrtničke egzistencije.
5. Uvećava svoju ljubav i cijenjenje istine, ljepote i dobrote.
6. Čuva priznate društvene, moralne, etičke i duhovne vrijednosti svoga doba.
7. Uvećava svoj duhovni uvid--svjesnost Boga.

Ali molitva nije istinski vezana uz ova neuobičajena religiozna iskustva. Kad molitva postane pretjerano estetska, kad se gotovo u cjelosti svede na lijepu i blaženu misli o rajskoj božanstvenosti, ona gubi velik dio svog podružujućeg utjecaja i vodi misticizmu i izolaciji svojih odanika. Čovjeku prijete određena opasnost od prekomjerne izolirane molitve, što se može ispraviti i spriječiti grupnom molitvom--zajedničkim odanostima.

8. PRAYING AS A PERSONAL EXPERIENCE

There is a truly spontaneous aspect to prayer, for primitive man found himself praying long before he had any clear concept of a God. Early man was wont to pray in two diverse situations: When in dire need, he experienced the impulse to reach out for help; and when jubilant, he indulged the impulsive expression of joy.

Prayer is not an evolution of magic; they each arose independently. Magic was an attempt to adjust Deity to conditions; prayer is the effort to adjust the personality to the will of Deity. True prayer is both moral and religious; magic is neither.

Prayer may become an established custom; many pray because others do. Still others pray because they fear something direful may happen if they do not offer their regular supplications.

To some individuals prayer is the calm expression of gratitude; to others, a group expression of praise, social devotions; sometimes it is the imitation of another's religion, while in true praying it is the sincere and trusting communication of the spiritual nature of the creature with the anywhere presence of the spirit of the Creator.

Prayer may be a spontaneous expression of God-consciousness or a meaningless recitation of theologic formulas. It may be the ecstatic praise of a God-knowing soul or the slavish obeisance of a fear-ridden mortal. It is sometimes the pathetic expression of spiritual craving and sometimes the blatant shouting of pious phrases. Prayer may be joyous praise or a humble plea for forgiveness.

Prayer may be the childlike plea for the impossible or the mature entreaty for moral growth and spiritual power. A petition may be for daily bread or may embody a wholehearted yearning to find God and to do his will. It may be a wholly selfish request or a true and magnificent gesture toward the realization of unselfish brotherhood.

Prayer may be an angry cry for vengeance or a merciful intercession for one's enemies. It may be the expression of a hope of changing God or the powerful technique of changing one's self. It may be the cringing plea of a lost sinner before a supposedly stern Judge or the joyful expression of a liberated son of the living and merciful heavenly Father.

Modern man is perplexed by the thought of talking things over with God in a purely personal way. Many have abandoned regular praying; they only pray when under unusual pressure--in emergencies. Man should be unafraid to talk to God, but only a spiritual

8. MOLITVA KAO OSOBNO ISKUSTVO

Molitva ima određene istinski spontane aspekte, budući da je primitivni čovjek počeo moliti mnogo prije nego što će razviti bilo kakvu jasnu predodžbu Boga. Rani čovjek je imao običaj moliti u dvije različite situacije: Kad je bio suočen sa smrtnom opasnošću doživio bi impuls da potraži pomoć, dok bi pri ushićenju impulsivno bio ponukan izraziti radost.

Molitva nije evolucijsko produženje magije; magija i religija su se javile iz različitih izvora. Magija je bila čovjekov pokušaj da navede Božanstvo da se prilagodi uvjetima; molitva je nastojanje ličnosti da se prilagodi volji Božanstva. Istinska molitva je moralna i religiozna; magija nije ni jedno ni drugo.

Molitva može postati formirani običaj; mnogi mole zato što to drugi čine. Drugi opet mole zato što se boje da će ih snaći zlo ako ne budu redovno nudili skrušene molitve.

Molitva je nekim osobama izraz tihe zahvalnosti; drugima je grupna hvala, društveni izraz odanosti; u nekim slučajevima, molitva nije ništa drugo nego imitacija tuđe religije, dok istinska molitva predstavlja iskrenu i pouzdanu komunikaciju kojom duhovna narav stvorenog bića uspostavlja kontakt s posvudašnjom prisutnošću duha Stvoritelja.

Molitva može biti spontani izraz čovjekove svjesnosti Boga ili besmislena recitacija teoloških definicija. Ona može biti zanosna hvala duše koja poznaje Boga ili ropska pokornost ustrašenog smrtnika. U nekim slučajevima, ona je patetični izraz duhovne težnje, dok je u drugim vulgarno ponavljanje pobožnih fraza. Molitva može biti radosna hvala ili skrušena molba za oprostjenje.

Molitva može biti djetinjasto zalaganje za nemoguće ili zrela molba za moralni rast i duhovnu snagu. Čovjek može tražiti kruh svoj svagdašnji ili izraziti svoju svesrdnu težnju da nađe Boga i da izvrši njegovu volju. Ona može biti posve sebičan zahtjev ili istinski i veličanstven čin koji teži ostvarenju nesebičnog bratstva.

Molitva može biti ljuti poziv na osvetu ili milostivo zauzimanje za čovjekove neprijatelje. Ona može biti izraz čovjekove nade da će promijeniti Boga ili moćna vještina kojom čovjek može promijeniti samoga sebe. Molitva može biti ponizna molba izgubljenog grešnika pred tobože neumoljivim Suceom ili radostan izraz oslobođenog sina živućeg i milostivog nebeskog Oca.

Suvremeni čovjek je zbunjen pri pomisli da treba raspraviti stvari s Bogom na posve osoban način. Mnogi su odbacili redovnu molitvu; oni mole jedino kad su pod izuzetnim pritiskom--u izvanrednim slučajevima. Čovjek se ne treba bojati da govori s

child would undertake to persuade, or presume to change, God.

But real praying does attain reality. Even when the air currents are ascending, no bird can soar except by outstretched wings. Prayer elevates man because it is a technique of progressing by the utilization of the ascending spiritual currents of the universe.

Genuine prayer adds to spiritual growth, modifies attitudes, and yields that satisfaction which comes from communion with divinity. It is a spontaneous outburst of God-consciousness.

God answers man's prayer by giving him an increased revelation of truth, an enhanced appreciation of beauty, and an augmented concept of goodness. Prayer is a subjective gesture, but it contacts with mighty objective realities on the spiritual levels of human experience; it is a meaningful reach by the human for superhuman values. It is the most potent spiritual-growth stimulus.

Words are irrelevant to prayer; they are merely the intellectual channel in which the river of spiritual supplication may chance to flow. The word value of a prayer is purely autosuggestive in private devotions and sociosuggestive in group devotions. God answers the soul's attitude, not the words.

Prayer is not a technique of escape from conflict but rather a stimulus to growth in the very face of conflict. Pray only for values, not things; for growth, not for gratification.

9. CONDITIONS OF EFFECTIVE PRAYER

If you would engage in effective praying, you should bear in mind the laws of prevailing petitions:

1. You must qualify as a potent prayer by sincerely and courageously facing the problems of universe reality. You must possess cosmic stamina.
2. You must have honestly exhausted the human capacity for human adjustment. You must have been industrious.
3. You must surrender every wish of mind and every craving of soul to the transforming embrace of spiritual growth. You must have experienced an enhancement of meanings and an elevation of values.

Bogom, ali jedino duhovno nedorasla osoba može pokušati da nagovori ili promijeni Boga.

Ali stvarna molitva uistinu dostiže stvarnost. I kada se zračni talasi uspinju, ni jedna se ptica ne može vinuti u visinu izuzev ako raširi krila. Molitva uzvisuje čovjeka zbog toga što predstavlja vještinu napredovanja koja se služi uspinjućim duhovnim strujama svemira.

Istinska molitva vodi k duhovnom rastu, promjeni stava i zadovoljstvu koje proizilazi iz duhovnog zajedništva s božanstvenošću. Ona predstavlja spontani izražaj svjesnosti Boga.

Bog odgovara na čovjekovu molitvu tako što mu daje uvećano otkrivenje istine, dublje cijenjenje ljepote i proširenu predodžbu dobrote. Premda predstavlja subjektivan čin, molitva svejedno ostvaruje kontakt s moćnim objektivnim stvarnostima duhovnih razina ljudskog iskustva; ona je smislen poseg čovjeka za nadljudskim vrijednostima. Ona je najmoćnija pobuda duhovnog rasta.

Riječi su nebitne pri molitvi; one nisu ništa drugo nego intelektualni kanal u koji može uploviti rijeka duhovne molitve. Molitvene riječi su posve samosuggestivne pri osobnim molitvama i društveno suggestivne pri grupnim. Bog odgovara na stav duše, a ne na riječi.

Molitva nije vještina kojom čovjek može izbjeći sukobe, već je prije stimulus rastu usred sukoba. Moli jedino za vrijednosti, a ne za stvari; moli za rast, a ne za nasladu.

9. UVJETI KOJI OMOGUĆUJU DJELOTVORNOST MOLITVE

Ako želite moliti djelotvorno, vodite računa o zakonima koji daju prevagu čovjekovim molitvama:

1. Morate se pokazati uvjerljivim moliteljem tako što ćete iskreno i smiono pogledati u lice problemima kozmičke stvarnosti. Morate imati kosmičku žilavost i ustrajnost.
2. Morate časno iskoristiti svaku ljudsku moć prilagođenja. Morate biti marljivi.
3. Morate predati svaku želju uma i svaku težnju duše preobražajnom zagrljaju duhovnog rasta. Morate doživjeti uzvišenje značenja i povišenje vrijednosti.

4. You must make a wholehearted choice of the divine will. You must obliterate the dead center of indecision.

5. You not only recognize the Father's will and choose to do it, but you have effected an unqualified consecration, and a dynamic dedication, to the actual doing of the Father's will.

6. Your prayer will be directed exclusively for divine wisdom to solve the specific human problems encountered in the Paradise ascension--the attainment of divine perfection.

7. And you must have faith--living faith.

[Presented by the Chief of the Urantia Midwayers.]

4. Morate svesrdno izabrati božansku volju. Morate uništiti mrtvi centar neodlučnosti.

5. Ne samo što morate prepoznati i izabrati Očevu volju, već pored toga morate postići bezuvjetno posvećenje i dinamičnu predanost stvarnom vršenju Božje volje.

6. Vaša molitva isključivo mora tražiti božansku mudrost kako bi riješila određene ljudske probleme s kojima se susrećete pri usponu prema Raju--pri postignuću božanskog savršenstva.

7. I morate imati vjeru--živuću vjeru.

[Predstavio Glavni Posrednik Urantije.]